

Timpul ireversibil

Stefan Doroftei Doimaneanu

Încet și grav, ne scurgem din clepsidră,
Secundele nu vor să mă mai adoarmă,
Timpul ne este mistuit de marea hidră
A universului, ce-i veșnic în alarmă.

Clipite năvălăse aleargă fluturatic,
Ne poruncesc să le urmărim tăcuți,
Înfășurându-ne-n destinul singuratic
Ajungem iute niște munți cărunți.

Pășim adeseori pe dune mișcătoare,
Ne strecurăm prin gânduri și ninsori,,
Vremea ne-aleargă-ntruna către zare,
Trudind la viața noastră până-n zori.

Ades o invocăm în rugă pe Fortuna
De visul nostru-i fum și trudă de Sisif,
Mai lăcrimăm când lin grăiește struna,
Mai iscălim iubire în vânt sau catastif,

Apoi, în nostalgii și printre hulubei
Dansăm cu ploaia și speranțele rănite,
Uităm de ce-i firesc, uităm de corifei,
Urcăm prin ani pe creste înălbite.

În candelă eternitatea se ascunde,
Suntem în permanență mai bătrâni,
Primim înțelepciune din zilele fecunde,
Purtăm în noi divinul și viitor în mâini.